

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΣΟΦΟΥΛΗ

Ἀθήνα, 19 Ἰουλίου 1920.

Φίλε Νουμά,

Χτὲς ζήτησα ἀπ' τὴ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη. Δὲ μοῦ τὸ δώσανε. Σοῦ γράφω λέξη μὲ λέξη τὰ λόγια τοῦ ὑπαλλήλου.

— «Ὁ κ. διευθυντὴς ἀπηγόρευσε νὰ δίδωμεν Ψυχάρη, «Νουμᾶ» κτλ. διότι ἤρχοντο πολλὰ παιδιὰ μαθητὰ Γυμνασίου, ξέρετε, κ' εἶταν ἀπαίσιον θέματα (τὶ ὠρσιότερο θέματα ἀπὸ παιδιὰ σκαμμένα στὸ βιβλίον!).

Τόλμησα νὰ τοῦ πῶ πὼς τὰ βιβλία τοῦ Ψυχάρη δὲν εἶναι τόσο εὐκόλα γιὰ τὰ παιδιὰ.

— «Τὶ νὰ σὰς πῶ; ζητήσατε ὅ,τι ἄλλο θέλετε ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας».

«Ὁ,τι ἄλλο, δηλαδή: ἐχτὸς ἀπ' αὐτῶν πῶς λαμπρὸς σελίδες τῆς.

Ἐπειδὴ σ' αὐτὸ βλέπω μιὰ τραγὴ ἀσέβεια καὶ μιὰ προσπάθεια πρὸς διώξιμον τῆς ἀλήθειας, πού δὲ στηρίζεται σὲ κανένα νόμον, σ'τὰ γράφω, γιατί ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ γυρέψεις ἐξηγήσεις γιατί ἀρνοῦνται νὰ δίνουνε παλιούς σου τόμους, τὴ στιγμὴ πού εἶδα ἐγὼ πῶς οὗτος κύριος νὰ διαβάσει ἐκεῖ μέσα «Πειρασμός».

Γεμῖ σου
Π. Δ. ΓΛΕΖΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΕΡΓΑΤΗ

Ἀγαπητὴ Νουμά,

Στὸ φύλλον τοῦ σαβᾶτου πού γράφης φερδιᾶ πλατιᾶ γιὰ τὸ παλιὸ μας σύντροφον Κώστα Χατζόπουλον μαζὴ με τοὺς συναγχετῆ σου, ἀξίξην νὰ σὲ διαβάσουν ὅλοι οἱ σοσιαλιστᾶδες καὶ (Κομμουνιστᾶδες) γιὰ νὰ βροῦνε πὼς προστᾶ στὸν ἀγῶνα τὰ προσωπικὰ πρέπει νὰ τὰ ἀφίνομε στὴν πάντα. Τὸ παραδειγματὶ τὸ δικόσου εἶνε καλὸ γιὰ νὰ τοὺς γίνῃ μᾶθημα, ἀλλὰ πὼς ἀπ' αὐτοὺς ἔχει τὴ δυνάμει νὰ σκευτεῖ καὶ ψιλᾶ ἀπ' τὰ προσωπικὰ του κ' ἀπ' τὰ συμφεροντάκια του! Κανένας, ἔστη εἶνε γραυτὸ μας ὁ ρωμιὸς ἐργάτης ποτὲ νὰ μὴ σηκώθῃ ψιλοτέρα ποτὲ νὰ μὴν ὑπορεῖ νὰ σκευτεῖ οὔτε γιὰ τὸ νιγῶνα οὔτε γιὰ τὰ συμφεροντά του ἀλλὰ μόνον γιὰ τοὺς ἀρχηγούς του, καὶ γιατί γιατί τὸν θέλουν ἔστη αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Γκιανοὶ καὶ οἱ Δημητράτοι. Ἀλλὰ δὲν περιάξει, ἀφοῦ ἔτουν γραυτὸ μας νὰ κολίσουν καυτὰ τὰ τομπούρια στὴ μπλάτη-μας ἐμεῖς θὰ φροντίσομε νὰ τὰ ξεκολλίσουμε. Αὐτὸς νομίζω πὼς θᾶνε καὶ δικόσου νομῆ μου πῶθος, ἀλλὰ κ' ὁ πῶθος ὁ δικόσους εἶνε ὁ νομῆς νὰ τοὺς πετάξῃ πρότος ἀπ' τὰ κίτσια του καὶ νὰ μὴν ξαναδοῦμε μέσα στὰ τίμα καὶ ἰθιγὰ φύλλου νὰ γράφουν καὶ νὰ βάζουν τῆς ἡτο-

γράφουστους ἀφτὰ τὰ μούτσινα πού ὁ προορισμόστους εἶνε νὰ γράφουν στὸν «Ελευθέρων Τήπον» καὶ τῆς ἰσογράφουστους θὰ συναγαγίτσια τηλεγράφουματα ἐνὸς αὐτοῦ Κυβερνήτου.

Ἔστη γιὰ τὸ ὄφρος τοῦ νομῆ γιατί εἶνε γραυτὸ Νουμῆ πὼς εἶμαστε ἐξηγούμενοι.

Ἀθήνα 11- αὐγούστου 1920.

Σὲ χερετῶ δικόσου
Κ. ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ
Ἐργάτης ψομῆς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μαρ. Σουλ. Νόστιμη εἶναι ἡ ἐτυμολογία πού κάνει γιὰ τὴ λέξη «κρᾶσι», πὼς δηλαδή «εἶναι ἀπὸ τὴ ρίζα «κρᾶ» τοῦ «κᾶρα»=κεφάλι καὶ τὴ μετοχὴ τοῦ αἵμα=κουνῶ πού εἶναι ποιητικὴ ἐκφραση στὸ ῥῆμα σείω γιὰ τὸ μέτρο (Α-νακρ 42). Κι' ἔτσι κείνο πού σεί, πού κουνάει τὸ κεφάλι τὸ λέμε κρᾶσι, Ὅμως ἀνκαὶ ἔχομε «ὑμορφα», καθὲς λέξ, «τὶς λέξεις ἴσια ἀπὸ τὴν ἀρχαία μας γλώσσα», κ' ἴσια ἴσια γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ κρᾶσι εἶναι γνωστὸ πὼς ἔχει γίνῃ ἀπὸ τὸ «κεράννιμε» πού σημαίνει ἐνέσω, σμίγω, καὶ πού τὸ μεταχειριζόντουσαν οἱ ἀρχαῖοι ἴσια ἴσια γιὰ τὸ μίξιμον πού ἔκανεν τοῦ κρᾶσιου μὲ τὸ νερὸ, καὶ ποῖ εἶχε καταλήξῃ νὰ σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ δικό μας κερῶν. γιατί ἔτσι τὸ πιναν οἱ ἀρχαῖοι τὸ κρᾶσι: «Κέρασε νεκταρ» (Ὅδυσ. Ε.) Κόϊτα καὶ «κρατήρ» ὅπου γινότανε ἡ «κρᾶσις» τοῦ κρᾶσιου, ὅθε καὶ τὸ δικό μας «κροντήρ». — κ. Γ. Τ. Ζαγ. Πολὺ λυπηθήκαμε πού σὲ πληγώσαμε δίχως νὰ τὸ θέλομε γιατί ὁ σκοπὸς μας ἦτανε μόνον νὰ σοῦ ἐξηγήσομε πὼς εἶναι τὰ πράματα, καὶ νὰ σὲ παρακαλῶσομε νὰ μὴ βγάξεις συμπεράσματα ἀπὸ ἀπόκρισές μας πού δίνονται σὲ ἄλλους καὶ γιὰ ὀλότεια ἄλλα πράματα. — κ. Γιανν. Κα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου. Γιὰ τὸ «φύλλον» θὰ σοῦ ἀπαντήσομε στ'ἄλλο φύλλον. — Ἡγέρια. Γιατί σάπασες; Ξαναδιαβάσαμε τοῦτες τὶς μέρες τὴ «Μιὰ ἱστορία», ὅπου καὶ ποθήσαμε καὶ κατὶ δικό σου. Θὰ μᾶς στείλῃς;

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. Ὀδοντοιατροὺς

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΑΡΗ & Σια ὁδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίνο οἶκος

CLADIUS ASH & CIE

ἀνέθεσεν αὐτῷ διὰ Συμβολαίου τὴν ἀποκλειστικὴν πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπείαν τῶν εἰδῶν του διὰ τὴν Παλαιὰν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ",

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΗ ΠΑΠΑΜΑ:

ΓΥΡΩ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ